

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Mariana Kokeše, Ph.D., a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobce: **L. K.**
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Kuchtíkem
sídlem Renneská tř. 393/12, Brno

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

za účasti osob zúčastněných na řízení:

1. P. P.
2. P. P.
3. J. P.
4. A. P.

o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 27. 4. 2020, čj. KUJI36609/2020, sp. zn. OUP 41/2020 Kov 2,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.
- IV. Osobám zúčastněným na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Velká Bíteš (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 9. 12. 2019 k žádosti 1. osoby zúčastněné na řízení (dále také „stavebník“) ve společném územním a stavebním řízení územní rozhodnutí a stavební povolení ke stavebnímu záměru „*Novostavba skladu nesených a tažených strojů*“ na pozemcích v katastrálním území Záblatí u Osové Bítýšky označených parcelními čísly XA, XB, XC a XD, XE. Žalobce se proti tomuto rozhodnutí odvolal a v nynějším řízení se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým bylo jeho odvolání zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu potvrzeno.

II. Shrnutí žaloby

2. Žalobce uvedl, že předmětný stavební záměr je v rozporu s platným územním plánem, jelikož nejde o stavbu pro drobné zemědělské aktivity. Stavební úřad měl vyjít z názoru, že lze umístit pouze stavby pro drobné podnikání včetně staveb pro drobné zemědělské aktivity, nikoliv z názoru, že nelze umístit pouze stavby pro zemědělskou velkovýrobu. V rozhodnutí není uvedeno, na základě čeho stavební úřad dospěl k závěru, že jde o stavbu pro drobné podnikání včetně drobných zemědělských aktivit. Dle zákona o zemědělství nelze považovat za drobné zemědělské aktivity provozování zemědělské výroby za podnikatelským účelem. O nesouladu stavebního záměru svědčí i půdorysné a výškové rozměry navrhované novostavby. Stavebník je zemědělským podnikatelem a obhospodařuje více než 100 ha pozemků, používá velkovýrobní technologie včetně haly na posklizňovou úpravu obilovin o kapacitě cca 300 tun. Provádí tedy minimálně zemědělskou malovýrobu, pro kterou nejsou stavby v daném území přípustné. Ze změněného poměru zastavěných ploch vyplývá, že se mění i původní účel hlavní stavby.
3. Ocelový skelet z válcovaných profilů není v takovém objemu typický pro oblasti rodinného bydlení a drobných zemědělských aktivit. Respektována nebyla ani stávající hladina zástavby a architektonický výraz původní zástavby. Novostavba bude mít oproti stávající stodole vyšší boční stěny, čímž dojde k navýšení jejího objemu, nejde o pouhou náhradu.
4. Dále uvedl porušení vyhlášky, která reguluje stavby na pozemcích stavby pro bydlení. Za pozemky stavby pro bydlení je nutno považovat celý komplex pozemků určených k užívání se stavbou pro bydlení. Stavební úřad nemůže při aktuálním rozhodování vycházet z historického neaktuálního stavu. Navrhovaná novostavba představuje více než jedenáctinásobné překročení povolené zastavěné plochy. Případ není ničím výjimečný, aby odůvodňoval udělení tak zásadní výjimky. Výjimkou nemůže být dosažení účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu, jelikož požaduje na pozemcích staveb pro bydlení umístění novostavby pro podnikatelskou činnost místo stodoly pro nepodnikatelskou činnost. Navíc bude nově umožněn vjezd těžké zemědělské techniky.
5. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby bylo zrušeno napadené rozhodnutí.
6. V písemnosti ze dne 9. 7. 2020 se žalobce vymezil proti účastenství 2. až 4. osoby zúčastněné na řízení. V replice ze dne 26. 8. 2020 uvedl, že úvaha žalovaného o odlišném vlastnictví jednotlivých pozemků nemůže obstát, jelikož tímto způsobem by bylo možno obcházet stavební předpisy. Navíc je zřejmé, že jednotlivé osoby zúčastněné na řízení postupují ve shodě. Není podstatné, že novostavba je označena jako stavba pro

podnikatelské účely, jelikož hlavní stavba rodinného domu je především určena pro rodinné bydlení hospodářské. Závěrem setrval na svém návrhu.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení

7. Žalovaný zrekapituloval stěžejní závěry rozhodnutí stavebního úřadu a doplnil, že objem novostavby naroste o 7 %, což nelze považovat za výrazný nárůst. Dále uvedl, že není rozhodné, kolik polí stavebník obhospodařuje, ale jaké zatížení stavba v daném místě způsobí. Realizací novostavby se poměry v území nemohou změnit nad míru přiměřenou poměrům. I v okolních zemědělských usedlostech se nachází za obytnými částmi stodoly k obdobnému zemědělskému využití. Zemědělská stavba na pozemku s parcelním číslem XE a pozemek s parcelním číslem XD netvoří jeden celek s pozemkem stavby pro bydlení na pozemcích s parcelními čísly XF či XC z důvodu odlišného vlastnictví.
8. Vzhledem k uvedenému navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.
9. Stavebník v podání ze dne 27. 6. 2020 uvedl, že žalobce v řadě případů předkládá nepravdivé informace (zastínění, nemožnost vjezdu zemědělské techniky, změna architektonického výrazu v území, množství obhospodařovaných pozemků, vlastnictví strojů, posklizňová úprava obilovin) a popsal historické souvislosti a důvody pro stavební záměr. Poukázal rovněž na závazné stanovisku příslušného odboru stavebního úřadu. Žalobce nesmyslně spojuje halu postavenou 3. osobou zúčastněnou na řízení v extravilánu obce s rodinným domem č. X. Tato hala nemá přímou souvislost s podnikáním stavebníka. Dle žalobce by nebylo možné postavit si na vlastním pozemku náhradu za starou stodolu určenou k demolici. Stavebník podniká ve volném čase při zaměstnání na hlavní pracovní poměr. Navrhl proto, aby žaloba byla zamítnuta.
10. Ostatní osoby zúčastněné na řízení se vyjádřily pouze k návrhu na přiznání odkladného účinku.

IV. Posouzení věci soudem

11. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) nyní věc projednal s ohledem na přiznaný odkladný účinek přednostně. V souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného a rozhodnutí stavebního úřadu vydané v prvním stupni včetně řízení předcházejících jejich vydání. Shledal, že žaloba **není důvodná**.
12. Předně soud uvádí, že všechny osoby zúčastněné na řízení byly účastníky předmětného společného územního a stavebního řízení, jelikož se stavební záměr vztahuje na pozemky v jejich vlastnictví. Zpochybňování jejich procesního postavení v řízení před soudem tudíž není důvodné (srov. § 34 soudního řádu správního). Dále je vhodné předeslat, že soud vyhodnotil argumentaci žalobce obsaženou v replice jako přípustné rozvedení včas uplatněného žalobního bodu, který se týkal pojmu „*pozemek stavby pro bydlení*“.
13. Žalobce naznačil nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů, jelikož dle jeho názoru nejsou zřejmé důvody, proč je plánovaná stavba považována za určenou pro drobné zemědělské aktivity. Soud upozorňuje, že rozhodnutí správního orgánu prvního a druhého stupně tvoří jeden celek (srov. z nedávné doby např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2020, čj. 4 As 216/2020-30). Stavební úřad se k věci vyjádřil (str. 16 – 17), jelikož uvedl, že jednak bylo předloženo kladné vyjádření příslušného orgánu a jednak jde o náhradu za stávající stodolu v havarijním stavu, která bude nadále

sloužit pro zemědělské aktivity stavebníka. Vzhledem k tomu, že stavebník tyto aktivity provozuje bez zaměstnanců, výjimečně s rodinnými příslušníky, nejde o zemědělskou činnost typu velké zemědělské společnosti. Žalovaný doplnil (str. 19), že rozhodujícím faktorem je zatížení, které stavba v území způsobí. V plánované stavbě přitom nebude instalován žádná technologie a bude sloužit pouze k uskladnění nesených a tažených strojů. Z hlediska zatížení intravilánu obce je přitom nerozhodné, kolik hektarů polí stavebník se stroji obdělá. Poukázal také na to, že obec Záblatí je historicky obcí zemědělskou. Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány k nadnesené otázce vyjádřily své úvahy, které jsou pro soud bez problému přezkoumatelné.

14. Soud se přitom s výše uvedenými úvahami ztotožnil a v podrobnostech odkazuje na citované pasáže rozhodnutí správních orgánů. Výchozí (a zároveň nespornou) skutečností je, že územní plán obce Záblatí (ve znění změny č. 1 účinné od 7. 10. 2010) pro předmětnou lokalitu počítá s plochou bydlení rodinného hospodářského (venkovské usedlosti), na níž lze realizovat stavby pro drobné podnikání (včetně staveb pro drobné zemědělské aktivity), které nezmění původní účel hlavní stavby a využití pozemku pro bydlení. Termín „drobné zemědělské aktivity“ není územním plánem ani stavebně právními předpisy definován. Stejný termín není definován ani zákonem č. 252/1997 Sb., o zemědělství, na který žalobce poukazoval, a soud se nedomnívá, že by územní plán interpretaci předmětného pojmu jakkoliv vázal na uvedený zákon. Vzhledem k tomu jde o neurčitý právní pojem, jako takový je předmětem výkladu správních orgánů. Ty zcela přesvědčivě vyložily, proč lze předmětný stavební záměr pod uvedený pojem podřadit. Soud k těmto závěrům nemá žádné výhrady.
15. Žalobce argumentuje tím, že rozsah zemědělských aktivit stavebníka odpovídá minimálně střední výrobě. Soud má však za to, že rozsah vykonávaných aktivit mimo pozemek dotčený stavbou (množství obhospodařovaných hektarů půdy) v tomto případě skutečně není významné, jelikož se samotné stavby podstatně nedotýká – stavba má dle žádosti stavebníka sloužit pouze k uskladnění zemědělských strojů a techniky. Plánované využití je limitováno parametry stavby (délka, výška, šířka), aniž by bylo významné, kolik pozemků žalobce s uskladněným stroji obhospodaří. Obdobně není významné, že je žalobce od konce roku 2015 zemědělským podnikatelem. Správní orgány správně vyšly z toho, že stavebník své zemědělské podnikání realizuje samostatně (bez zaměstnanců), případně s výpomocí rodinných příslušníků – dle soudu tato zjištění odpovídají pojmu „rodinného hospodářského bydlení“. Zohlednily také další velmi důležitý faktor – zatížení daného území – v tomto ohledu totiž nedojde k žádné *podstatné* změně, jelikož nová stavba má být náhradou za stávající stodolu v havarijním a nerekonstruovatelném stavu a bude nadále sloužit pouze k uskladnění strojů a techniky. Obě tyto okolnosti jsou dle soudu správně identifikovanou podstatnou věcí, a proto souhlasí se zařazením stavebního záměru pod pojem *stavby pro drobné zemědělské aktivity* ve smyslu územního plánu obce Záblatí.
16. Pro úplnost soud dodává, že z hlediska tohoto žalobního bodu (posouzení souladu s územním plánem) nebylo rozhodné ani to, jaké další technologie stavebník skutečně užívá. Tato věc je mezi žalobcem a stavebníkem sporná, dle žalobce má ve vedlejší hale docházet k posklizňové úpravě obilovin, což stavebník označil za lživé tvrzení. Dle stavebníka halu využívá jeho bratr (3. osoba zúčastněná na řízení) a posklizňová úprava tam nemá probíhat. Současně navrhl i důkaz svědeckou výpovědí svého bratra, případně fotografiemi. Soud zastává stanovisko, že tato otázka není v nynějším sporu významná,

jelikož nesouvisí se stavbou, jejíž soulad s územním plánem je hodnocen (zodpovězení otázky nemá na zatížení území navrhovaným skladem zemědělské techniky žádný vliv). Zároveň má soud za to, že změna v parametrech nové stavby (navýšení objemu) není natolik významná, aby se nedalo hovořit o „náhradě“ za stávající stodolu. Nynější stodola má zastavěnou plochu 291 m² a objem 1775 m³, přičemž plánovaná stavba má z důvodu navýšení obvodových stěn menší zastavěnou plochu (284,5 m²) a vyšší objem (1905 m³). Vzhledem k tomu, že se poměr zastavěné plochy dokonce snižuje, je nedůvodná i námitka žalobce, že by mělo dojít ke změně účelu hlavní stavby (v důsledku změněného poměru zastavěných ploch).

17. Žalobce v obecnosti poukázal i na to, že nově bude umožněn vjezd těžké zemědělské techniky, kterou stavebník uvedl v žádosti (pluh, diskový podmičák, secí stroj, traktorové přívěsy apod.), nicméně z ničeho (ani z tvrzení žalobce, ani ze spisového materiálu) nevyplyvá, že by původní stodola nebyla využívána stejným způsobem (tedy k ukládání zemědělské techniky), spíše naopak. Z tohoto tvrzení tudíž není zcela zřejmé, v čem přesně žalobce spatřuje své dotčení. Nicméně lze (rovněž v obecnosti) uvést, že samozřejmým důsledkem lepšího dispozičního řešení stavby je i například možnost uskladnit více strojů. Jak však bylo uvedeno výše, tak i soud navýšení kapacity stavby hodnotí jako nepodstatné z hlediska zatížení území (a sousedních pozemků žalobce). Ani tento argument tedy neshledává v obecné rovině důvodným.
18. Způsob provedení nové stavby (ocelový skelet, který žalobce označuje za netypický pro lokalitu) je dle soudu nutno hodnotit benevolentně. Po žalobci nelze vyžadovat, aby stavbu stodoly realizoval ve stejné podobě, jelikož jeho pochopitelným záměrem je, aby představovala efektivní řešení z hlediska jejího zamýšleného účelu. Současně bylo přihlédnuto k obdobnému stylu opláštění u vedlejší haly, k „nerušivému“ umístění nového skladu (do prostoru mezi halu a rodinné domy) i ke snížené výšce nového skladu. Hladina zástavby a architektonický výraz původní zástavby tedy v řízení byly vyhodnoceny a respektovány – ostatně lze i zopakovat klíčovou okolnost – navrhovaná stavba je *náhradou za původní stodolu*. V takových případech bude podstatný zásah do architektonického výrazu a hladiny zástavby spíše výjimečný.
19. Žalobce posledním žalobním bodem rozporoval splnění podmínek pro udělení výjimky z ustanovení § 21 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, v rozhodném znění (dále jen „vyhláška“), dle ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona. K tomu soud uvádí, že rozhodnutí stavebního úřadu o povolení výjimky žalobce napadl odvoláním (žalovaným bylo odvolání zamítnuto a povolení výjimky potvrzeno), tudíž soud může udělení výjimky přezkoumat v režimu § 75 odst. 2 soudního řádu správního jako závazný podklad pro napadené rozhodnutí (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, čj. 8 As 8/2011-66). Pouze pro úplnost soud dodává, že žalobce se nemůže domoci zrušení rozhodnutí o udělení výjimky přímo (ačkoliv tento záměr žalobce vyjádřil v části svého petitu), ale v případě zjištěné nezákonnosti soud může na tomto podkladě zrušit napadené rozhodnutí – ke „zrušení“ rozhodnutí o výjimce tedy může dojít pouze takto zprostředkovaně.
20. Z ustanovení § 21 odst. 4 vyhlášky mimo jiné vyplývá, že *na pozemku stavby pro bydlení lze umístit pouze jednu stavbu pro podnikatelskou činnost do 25 m² zastavěné plochy a do 5 metrů výšky s jedním nadzemním podlažím*. Z ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona vyplývá, že *výjimku z obecných požadavků na výstavbu lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento*

předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

21. Ze spisu bylo zjištěno, že stavebníkovi byla z výše citovaného ustanovení vyhlášky udělena pro předmětný stavební záměr výjimka rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 16. 3. 2018 (ve spojení s rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 7. 2018 o odvolání žalobce).
22. Jádrem sporu mezi účastníky se u tohoto žalobního bodu točí okolo pojmu „*pozemek stavby pro bydlení*“, který není v právní úpravě výslovně definován. Důvodem, který stojí na pozadí tohoto sporu, je stavba na pozemku s parcelním číslem XE (vedlejší hala zmiňovaná např. v bodě 18 tohoto odůvodnění). Tato stavba totiž je stavbou pro podnikatelskou činnost, což není v řízení sporné, tudíž o tom soud nemá v této fázi sporu pochybnosti. Žalobce argumentuje extenzivním výkladem vedoucím k tomu, že by pod pozemek stavby pro bydlení měly být zařazeny pozemky s parcelními čísly XC (na tomto pozemku se nachází dům 2. a 4. osoby zúčastněné na řízení), XG (pozemek 3. osoby zúčastněné na řízení), XB (zde se nachází dům stavebníka) a i pozemek s parcelním číslem XE (stavba pro podnikatelskou činnost). Žalovaný naopak říká, že uvedené pozemky takto posuzovat nemohl, jelikož se liší vlastnická práva k nim. Stavebník zdůrazňoval skutečnost, že stavba na pozemku s parcelním číslem XE je postavena v extravilánu obce, tudíž ji nelze „smísit“ se stavbami v intravilánu.
23. Soud považuje za nesprávnou argumentaci stavebníka, jelikož je vyloučena územním plánem obce Záblatí, jak je zřejmé ze spisového materiálu (výřez územního plánu přiložený k vyjádření stavebního úřadu ze dne 16. 9. 2016 ke stavebnímu záměru) a z rozhodnutí žalovaného (který ostatně v tomto směru korigoval rozhodnutí stavebního úřadu). Budova na pozemku s parcelním číslem XE se totiž nachází v zastavěném území obce a ve stejném typu plochy bydlení jako ostatní výše zmiňované pozemky. Současně soud nepovažuje za správnou ani argumentaci žalovaného, jelikož neodpovídá účelu zákona, spíše naopak ve svém důsledku může vést k jeho obcházení. Žalobce dle soudu správně poukázal to, že situace měla být posuzována komplexněji, v nynějším případě zejména s přihlédnutím k oplocení pozemků, které svědčí o faktickém stavu věci. Faktické oplocení pozemků a „zahrnutí“ stavby stojící na pozemku s parcelním číslem XE k ostatním zmiňovaným pozemkům nebylo mezi stranami vůbec sporné (žalovaný tuto skutečnost považoval za nerelevantní a stavebník ve svém vyjádření existenci oplocení potvrdil a zdůvodnil).
24. Vzhledem k tomu, že se předmětná hala nachází dle klasifikace územního plánu na stejném typu pozemků pro bydlení a zároveň je takto i oplocena, tak dle soudu nelze tvrdit, že by nebyla součástí stejného pozemku stavby pro bydlení. Odůvodnění žalovaného není v tomto bodě přesvědčivé a to i z důvodu, že nijak nezohlednil (zjevné) rodinné vztahy mezi jednotlivými vlastníky pozemků a staveb a jejich uspořádání do jednoho celistvého komplexu rodinného hospodářského bydlení. Význam, který žalovaný dovodil z odlišných vlastnických vztahů k jednotlivým pozemkům (a stavbám), tudíž působí velmi uměle a (zřejmě) neodpovídá skutečnému stavu věci. Žalobní bod byl v tomto směru důvodný. Soud nicméně dospěl k tomu, že popsání nesprávné právní posouzení věci nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Jinými slovy řečeno, udělená výjimka z požadavků § 21 odst. 4 vyhlášky ob stojí i přes shledanou nesprávnost.

25. Argument žalobce totiž spočívá v tom, že se na jednom pozemku stavby pro bydlení budou vyskytovat dvě stavby pro podnikatelskou činnost, což je v rozporu s citovaným ustanovením vyhlášky. Vzhledem k výše uvedenému má soud tuto úvahu za správnou, nicméně udělená výjimka se vztahuje i na tento regulativ. Jinak řečeno – výjimka z ustanovení § 21 odst. 4 vyhlášky umožňuje i umístění více staveb pro podnikatelskou činnost na daném typu pozemku, ovšem pouze *jsou-li splněny podmínky pro udělení výjimky*. Tyto podmínky musí být v příslušném rozhodnutí řádně zdůvodněny a právě proto udělená výjimka dle soudu ob stojí. Správní orgány splnění podmínek naprosto přesvědčivě a správně zdůvodnily. Shledané naplnění podmínek pro udělení výjimky je takové kvality, že ob stojí i navzdory odlišnému právnímu posouzení věci soudem. V podrobnostech lze odkázat na příslušnou pasáž napadeného rozhodnutí (str. 8 – 12), nicméně podstata je stále stejná. Nepominutelná výjimečnosti nynější situace spočívá v tom, že stavebník původní stodolu (dle zjištění stavebního úřadu) nemůže vzhledem k jejímu stavu zrekonstruovat, tudíž přistoupil ke zřízení „pouze“ její náhrady. Samotné území se z hlediska zájmů chráněných stavebním zákonem nijak nemění, resp. s určitým zobecněním lze říct, že jde *de facto* o modernizaci původní stavby.
26. Vzhledem ke všemu, co bylo uvedeno v tomto odůvodnění, dospěl soud k jednoznačnému závěru, že udělená výjimka z ustanovení § 24 odst. 1 vyhlášky nepochybně vede k zachování účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu a splňuje (obecné) požadavky ustanovení § 169 odst. 2 stavebního zákona.

V. Závěr a náklady řízení

27. Při přezkumu napadeného rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu nedůvodnou. Proto ji podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního zamítl.
28. O náhradě nákladů soudního řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto dle úspěchu ve věci (srov. § 60 odst. 1 soudního řádu správního). Právo na náhradu nákladů řízení náleží plně úspěšnému žalovanému. Jelikož mu nevznikly náklady přesahující jeho běžnou administrativní činnost, nebyla mu náhrada přiznána.
29. O náhradě nákladů soudního řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle pravidel uvedených v § 60 odst. 5 soudního řádu správního. Jelikož jim soud neuložil žádnou povinnost a návrh na přiznání dalších nákladů řízení nebyl vznesen, nebyla jim náhrada přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno dne 21. dubna 2021

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu